

Sygn. akt VIII U 1439/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Protokolant:	Ewa Grychtoł

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2014 r. w Gliwicach

sprawy T. J. (J.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania T. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 15 maja 2014 r. **nr** (...)

1. oddala odwołanie;
2. umarza postępowanie w części dotyczącej prawa do odsetek.

(-) SSO Teresa Kalinka

Sygn. VIII U 1439/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 maja 2014 roku przyznano ubezpieczonemu T. J. mu prawo do emerytury od 1 kwietnia 2014 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto dotychczasową odstawę wymiaru świadczenia. Podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wppw w wysokości 105,38% przez kwotę bazową 2275,37 złotych. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto kwotę bazową obowiązującą w maju 2014 roku jedynie do części socjalnej świadczenia

Ubezpieczony w odwołaniu domagał się zmiany decyzji poprzez zastosowanie nowej kwoty bazowej do obliczenia emerytury zarówno w części socjalnej jak i stażowej. Uzasadniając swoje stanowisko powołał uchwałę SN I UZP 1/08 twierdząc, że stan faktyczny opisany w tej uchwale jest tożsamy ze stanem faktycznym w sprawie z jego odwołania.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, ponieważ wydając zaskarżoną decyzję zastosowano przepis art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (zwanej dalej ustawą emerytalno – rentową) i art. 53 ust. 4 tej ustawy. Powołane przepisy pozwalają na zastosowanie nowej

kwoty bazowej jedynie do części socjalnej świadczenia pod warunkiem podlegania przez co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniom społecznym przez osobę uprawnioną do wcześniejszej emerytury.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. J. urodził się (...). Prawo do emerytury nabył od 8 maja 2008 roku. Do ustalenia jej wysokości przyjęto 34 lata i 10 miesięcy okresów składkowych oraz 4 lata i 1 miesiąc okresów nieskładkowych. W. wyniósł 104,78%. Na podstawie wyroku Sądu okręgowego w Gliwicach z dnia 26 stycznia 2012 roku sgn. VIII U 432/11 przeliczono emeryturę z zastosowaniem wppw w wysokości 105,38% (k. 74 tom 4 a.e.)

W czasie pobierania emerytury ubezpieczony podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia i kolejnymi decyzjami organ rentowy dokonywał przeliczenia wysokości emerytury. Na dzień wydania zaskarżonej decyzji okres składkowy wyniósł 37 lata i 4 miesiące okresów składkowych. W. nie uległ zmianie. Przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia. Do obliczenia składnika emerytury wynoszącego 24% kwoty bazowej przyjęto kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę – to jest w kwietniu 2014 roku. Do obliczenia składnika emerytury obejmującego okresy składkowe i nieskładkowe uwzględniono podstawę wymiaru wcześniej przyjętą do obliczenia emerytury w wysokości uwzględniającej waloryzację do kwietnia 2014 roku. Ubezpieczony w dniu wydania decyzji z dnia 15 maja 2014 roku miał ukończony powszechny wiek emerytalny.

Stan faktyczny jest bezsporny między stronami i wynika z akt organu rentowego. Ubezpieczony na rozprawie przyznał, że otrzymał odsetki z tytułu opóźnienia wypłaty emerytury za miesiąc kwiecień 2014 roku i nie rościł pretensji o dalsze odsetki. Podtrzymał odwołanie w części dotyczącej zastosowania kwoty bazowej obowiązującej w kwietniu 2014 roku do obliczenia całego świadczenia, a nie tylko do części socjalnej.

Sąd zważył, co następuje:

Spór w niniejszej sprawie dotyczy ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 53 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz interpretacji uchwały SN z dnia 8 maja 2008 roku w sprawie I UZP 1/08.

Konieczne jest przytoczenie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, które regulują te kwestie. I tak art. 21 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1 stanowi, że podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury, stanowi podstawa wymiaru emerytury - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do emerytury z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5. Tak postąpił organ rentowy obliczając podstawę wymiaru emerytury w decyzji z dnia 15 maja 2014 roku.

Zasady ustalenia wysokości emerytury zostały określone w art. 53. ustawy emerytalno-rentowej.

W zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sporu przytoczyć należy treść ust. 3 i 4 powołanego przepisu.

Ust. 3. Emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 (a więc m. inn. przy przejściu z emerytury na emeryturę), oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury.

Ust. 4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Bezspornym w sprawie jest, że ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury podlegał przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu, a więc w jego wypadku nie ma zastosowania ust. 3 art. 53.

Spór dotyczy kwestii, do jakich składników emerytury należy zastosować nową kwotę bazową tj. kwotę z daty złożenia wniosku o nowe świadczenie. W tym zakresie wypowiedział się SN z uchwał z dnia 8 maja 2008 roku w sprawie I UZP 1/08 .

„Ubezpieczona, pobierająca wcześniejszą emeryturę przyznaną na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 stycznia 1990 r. w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy (Dz. U. Nr 4, poz. 27), która po nabyciu po 1 lipca 2004 r. prawa do emerytury na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) podlegała przez co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnym lub rentowym, ma prawo do ustalenia wysokości emerytury według kwoty bazowej z daty zgłoszenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury zarówno w zakresie tzw. części socjalnej, jak i części stażowej emerytury (art. 53 ust. 1 i 4 w związku z art. 110 tej ustawy).

Sąd Najwyższy uznał więc, należy zastosować nową kwotę bazową do obliczania całości świadczenia pod warunkiem spełnienia przesłanek z art. 110 ustawy. Przepis ten daje możliwość ponownego ustalenia wysokości świadczenia , jeżeli do jego obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, **a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.**

2. Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130 %.

Ubezpieczony przyznał, że zarobki osiągnęte w okresie pobierania emerytury były niższe od przyjętych do obliczenia wwpw w roku 2008. Nie zachodzą więc przesłanki z art. 110 ust. 1. Brak jest również podstaw do zastosowania dyspozycji art. 110 ust. 2 , ponieważ świadczenie nie było zawieszona i wwpw jest niższy od 130%. ZUS prawidłowo zastosował nową kwotę bazową do części socjalnej emerytury. Dalej idące żądania w zakresie zastosowania kwoty bazowej do części stażowej nie znajdują uzasadnienia w powołanych przepisach. (por. wyrok SA w Poznaniu sygn III AUa 393/13 z 10 października 2013 , oraz wyrok SA w Gdańsku III AUa 133/13 z dnia 17 września 2013 roku, wyrok SA w e W. sygn.III AUa 173/12 z dnia 21 sierpnia 2012 roku .

Wyrok wydano na podstawie art. 477¹⁴ §. 1 kpc. W zakresie żądania prawa do odsetek sąd postępowanie umorzył, bowiem żądanie to zostało spełnione przez organ rentowy przed wydaniem wyroku (art. 477¹³kpc).